

פרק א'

כרטיס לסבתא

דסי:

"ילדה, את לא שומעת?!"

"אה?" אני מתנערת. מנתקת את המצח מזגוגית מאובקת של חלון. האוטובוס מלא בילדות צעירות מכיתות א'ב', אלו שמסיימות לימודים באחת וחצי. גם אני סיימתי היום ככה. רק אני. ואני... שלא יעזו לומר שאני לא שומעת, חלילה. זו לא אני.

"מה?"

"הילקוט שלך, תראי, האוטובוס מסתובב והתא הקדמי שלו פתוח, שרק לא ייפלו לך דברים". האישה, מבוגרת, מסתכלת עליי ומקמטת מצח. אומרת שכבר אמרה לי את זה, ושאני נראית לה לא מרוכזת או לא מרגישה טוב.

"שניהם", אני עונה. "ותודה רבה. אני באמת אסגור את הילקוט כדי שדברים חשובים לא יישפכו".

כשאני אומרת 'דברים חשובים', אני חושבת על ספר הזיכרונות. חוץ ממנו, אין כמעט דברים חשובים בילקוט היום. ככה זה ילקוטים של סוף כיתה ח'. חזרות, זיכרונות וחוזר חלילה. הופס, חלילה!

מושיטה יד להרים את הילקוט, אבל האוטובוס עוצר בחריקה חדה. האישה שלידי קוראת: "הצי-לו!" ומאחוריי נזעקת ילדה בקריאה דקיקה של "שמע ישראל!!" עגבניות שנשפכות מסל ורוד של אישה מתגלגלות מתחת לרגלי אנשים, ואלו קוראים בזעף: "הי, נהג!!!"

הנהג פותח חלון, מבוהל. גם אני נבהלת. ממהרת לאסוף את הדבק ואת העפרונות שנשפכו לי, בודקת שהסידור לא נפל בביזיון, חלילה, והכרטיסים - איפה? בדיוק הם נפלו?

"סליחה?" אני מבקשת מהנערה שלפניי, בהולה. "את יכולה לבדוק מתחת לכיסא שלך? אולי יש שם כרטיסים?" ולו רק יכולתי להשאיר אותם באוטובוס, ושולם.

"כרטיסים?" הנערה מנסה.

"אדומים, כן", אני נאנחת. לא רוצה אותם כלל חזרה. "ועם אותיות שחורות".

"מסיבת גמר?! תגידי ככה!" הפנים שלה מחייכות ברוחב לב, והיא מסתובבת אליי עם הכרטיסים שהצילה, מאובקים קצת. "תדעי לך שזוכרים אותה כל החיים. כל לא שאני קשישה

כזאת, אני רק ב', אבל כולם אומרים את זה: מסיבת גמר היא משהו שזוכרים כל החיים".

"אההה", אני עונה. היד שלי רועדת קצת כשאני לוקחת את הכרטיסים. אחד לסבתא קראוס. אחד לאמא. אחד לסבתא שטוב. סבתא שטוב, שאף אחד מהנוכחים באולם לא יצליח לשכות. סבתא, שתהיה בעצמה כמו הופעה שלמה במסיבה הזו. איך אמרה הנערה? 'זוכרים כל החיים'.

אני מודה לנערה. מכניסה את הכרטיסים עמוק. סוגרת את הרוכסן בחוזקה כדי שהאישה שלידי לא תעיר הערות על הצורה שבה אני שומרת אותם. כאילו עשו כולם היום יד אחת עם סבתא שטוב הטובה שלי. כאילו הם רואים שאני מתרשלת ולא ממש שומרת. שאני, זו האמת: קרועה.

האישה אולי שוקלת לומר לי עוד משהו, אבל בתחנה הבאה אני יורדת. אמא מקבלת את פניי בדאגה. היא דברה איתי בטלפון כשהתקשרתי מבית הספר לבקש שחרור, ועכשיו היא מניחה יד על המצח שלי, שואלת איך אני מרגישה ומה כואב.

"לא יודעת", אני גונחת, ומביטה סביבי. הבית נקי כל כך, כמו בכל יום חופשי של אמא, וניחוח נעים עולה מן המטבח. "סתם... לא כל כך מרגישה טוב... משהו..."

"שוודאי יעבור", מחייכת אמא שלי. לפעמים אני מתלבטת מי אופטימית יותר: היא או סבתא שטוב או בעצם יהודית אחותי. "אולי זה רק הלחץ, הרי היית צריכה לשנן הרבה את התפקיד או זה חוסר השינה בימים האחרונים? בכל מקרה, עד ליום של המסיבה, בעזרת ה', יש לך מספיק זמן לנוח!"

היא מציצה שוב אל לוח השנה. בודקת באיזה יום מסומנת המסיבה שלי, ומגלה שיש לי יותר משבועיים וחצי להתאושש.

"מצוין", אני אומרת, ולא מצליחה להידבק בשמחה. "שבועיים וחצי", אני ממלמלת, וסוף סוף, רק עכשיו, שומטת מעל כתפיי את הילקוט. שיחכו להם, הכרטיסים. בדיוק השנה חילקו אותם מוקדם כל כך... שיתגלגלו עם ספר הזיכרונות והשכפולים הלא מודבקים. שבועיים וחצי יש לי עוד כדי להתלבט מה לעשות בהם, ואם לתת אחד מהם לסבתא שלי. שבועיים וחצי כדי להיות בטוחה שלא.

אחר הצהריים שואלת אותי אמא אם אני חושבת שאוכל ללכת לסבתא שטוב, כמו בכל ערב. אני נראית לה מאוששת - היא אומרת - אבל כדאי שארגיש בעצמי אם זה לא יהיה מאמץ מוגזם.

"זה בסדר", אני עונה לה. כמה אני יכולה להיות נכדה גרועה? 'אני אלך, וזה לא בסדר בכלל', ככה אני חושבת כשאני מתארגנת לצאת.

אבל כשאני מגיעה לרחוב השקט והקטן שבו גרה סבתא, נראה לי בכל זאת שאולי עלה לי החום. אור מנצנץ פתאום מול עיניי מצד שמאל של הבית. אני הוזה?

אני מסתכלת לכיוון החלון של המטבח, מחפשת את עיניה של סבתא שלפעמים מציצות אליי משם. סבתא אכן מנופפת

לי לשלום. היא מחייכת, כמעט כמו תמיד, אבל לא לגמרי.
מתקרבת. מנסה להבין מה אחר במבט שלה היום. יש בו משהו
או אני סתם לחוצה?

ידה של סבתא מסמנת לי בתנועות חוזרות. מנופפת לי
שאמהר. אני עונה, מתנשפת: "הנה, אני כבר באה", ומקווה
שהיא מצליחה לראות את שפתיי, לקרוא את התנועות
המודגשות, למרות החושך.

התנועות שלה נעשות מהירות ולחוצות. אולי לא הבינה?
אני מנסה להתקדם מהר, שתראה שהבנתי. מסתכלת לכיוונה,
כדי שתוכל לסמן לי מה שתרצה. ככה, כשהמבט שלי לכיוון
החלון במטבח, אני מתקרבת לבית של סבא וסבתא, באיחור
של יותר מחצי שעה.

אולי משום שהכל חשוך בחוץ, ואולי בגלל המבט שלי
שתקוע למעלה, אני לא מצליחה לראות בדיוק מה קורה
ביחידת הדיור הקטנה שבשמאל הבית של סבתא. אני כן
חושבת שמישהו חמק לידה, אולי שניים. נראה לי שתריס מהיר
הוגף שם, ושהאור שנדלק שם מקודם עבר גם לחלון השמאלי.

אור? ביחידה הריקה? רוצה לעצור לרגע ולבדוק מה קורה,
אבל ממהרת לעלות כי סבתא מסמנת, ומספיק שאני עושה
בעיות עם הכרטיס...

והאור? והדמויות שחשבתי שאני רואה שם? אולי הכל סתם
דמיון. אולי יש לי בכל זאת חום, ואני הוזה.